

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 86

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 11 februarie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 328 din 26 noiembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2000, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001, ambele pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.....	1-3	42.	6-8
Decizia nr. 344 din 5 decembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143, 148, 236 și 270 din Codul de procedură penală.....	3-6	— Ordin al ministrului muncii și solidarității sociale pentru stabilirea valorii nominale indexate a unui tichet de masă pentru semestrul I 2003	8
		★	
		Rectificări	8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		932/649/2002. — Ordin al ministrului sănătății și familiei și al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru aprobarea Normelor privind fabricarea, transportul, depozitarea, comercializarea și controlul temperaturii alimentelor congelate rapid, destinate consumului uman.....	6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 328 din 26 noiembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2000, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001, ambele pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Costică Bulai — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Aurelia Popa — procuror
Laurențiu Cristescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2000, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001, ambele pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii

și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Anton Mazilu în Dosarul nr. 2.226/2002 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și contencios administrativ într-un litigiu privind recalcularea drepturilor de pensie.

La apelul nominal răspunde consilier juridic Corneliu Frățilă pentru Casa de Pensii a Municipiului București, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Casei de Pensii a Municipiului București arată că Legea nr. 19/2000 nu face parte din domeniul legilor organice de care se vorbește la art. 72 alin. (3) lit. l) din Constituție, motiv pentru care nu se poate spune că acest text constituțional a fost încălcat. Nici art. 38 alin. (2) din Legea fundamentală nu a fost încălcat, deoarece acest text nu include în cuprinsul său și dreptul la pensie. De asemenea, prin prevederile criticate nu au fost

încălcate nici dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât fiecare lege creează, pe timpul cât este în vigoare, un regim diferit de aplicare față de alte legi prin care s-a reglementat anterior domeniul respectiv. Solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 41/2000 și nr. 49/2001 nu contravin dispozițiilor art. 107 alin. (3) și ale art. 114 din Constituție, deoarece Legea nr. 19/2000 nu face parte din categoria legilor organice, iar ordonanțele de urgență pot fi emise fără existența unei legi speciale de abilitare și prin ele se poate reglementa chiar și în domeniul rezervate legilor organice. Nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție și nici dispozițiile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, întrucât ordonanțele criticate nu creează discriminări între persoanele cărora li se aplică. Solicită respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2002, pronunțată în Dosarul nr. 2.226/2002, **Tribunalul București – Secția a V-a civilă și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor ordonanțelor de urgență ale Guvernului nr. 41/2000 și nr. 49/2001**, excepție ridicată de Anton Mazilu.

În motivarea excepției autorul acesteia susține că ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 41/2000 și nr. 49/2001 au fost emise cu încălcarea prevederilor art. 72 din Constituție, deoarece modifică o lege organică. Pe fondul reglementării, autorul excepției susține că ambele ordonanțe criticate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 20 din Constituție, cu raportare la art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor. Susține, în acest sens, că modificările Legii nr. 19/2000, dispuse prin cele două ordonanțe de urgență, fac ca noul mod de calcul al pensiilor, prevăzut de Legea nr. 19/2000, să se aplice doar persoanelor care se pensionează după data de 1 aprilie 2001 (data intrării în vigoare a legii), această categorie de persoane fiind privilegiată, în timp ce persoanele pensionate anterior datei respective sunt discriminate.

Tribunalul București – Secția a V-a civilă și contencios administrativ apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată. Consideră că domeniul pensiilor nu face obiectul legilor organice statuat prin art. 72 alin. (3) din Constituție și, astfel, „regimul juridic al pensiilor poate fi stabilit prin lege ordinară, ce, la rândul ei, poate fi modificată, potrivit art. 107 alin. (3) din Constituție”, prin ordonanță a Guvernului. Instanța mai arată că nu este încălcat nici principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât dispozițiile Legii nr. 19/2000 se aplică deopotrivă tuturor persoanelor care se înscriu la pensie după intrarea în vigoare a acestei legi.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată în privința ambelor ordonanțe de urgență. În acest sens arată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, interdicția constituțională de a reglementa în domeniul rezervate legilor organice se referă doar la ordonanțele simple ale Guvernului, care pot fi emise pe baza unei legi speciale de abilitare, nu și la ordonanțele de urgență. Sunt nefondate, de asemenea, și criticile referitoare la fondul reglementării, întrucât nici una

dintre cele două ordonanțe de urgență criticate nu conține „dispoziții de natură să aducă atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, consacrat de art. 16 din Constituția României”. Dispozițiile art. 180 din Legea nr. 19/2000, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, prevăd tocmai recorelarea pensiilor pentru a asigura, și pe această cale, promovarea principiului egalității în drepturi.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată sub nici un aspect. Pe de o parte, prin excepție sunt criticate două ordonanțe de urgență ale Guvernului, emise în baza prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituție, ordonanțe pentru care „singura condiție prealabilă, care este cerută, este cea referitoare la caracterul excepțional, iar în ceea ce privește domeniul în care aceste ordonanțe pot fi emise, acesta este mai larg decât cel al ordonanțelor adoptate în temeiul unei legi de abilitare”. Pe de altă parte, Legea nr. 19/2000 nu face parte din categoria legilor organice. În legătură cu critica pe fond a dispozițiilor ordonanțelor de urgență ale Guvernului nr. 41/2000 și nr. 49/2001, arată că acestea nu încălcă dispozițiile art. 16 și nici pe cele ale art. 20 din Constituție, întrucât prin ele „nu s-a creat nici o discriminare între beneficiarii drepturilor de pensie”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 27 aprilie 2000, ordonanță emisă pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001 pentru modificarea și completarea aceleiași legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 338/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002.

Autorul excepției invocă încălcarea următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;

— Art. 72 alin. (3) lit. l): „Prin lege organică se reglementează: [...]”

1) *regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială;*”;

— Art. 20: „(1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*”

(2) *Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.*”, cu raportare la prevederile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată și proclamată de Adunarea generală a O.N.U. prin Rezoluția 217A(III) din 10 decembrie 1948, potrivit căroră: „*Toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul fără deosebire la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție*”

egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta Declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare."

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Atât Legea nr. 19/2000, cât și Legea nr. 338/2002 au fost adoptate de Parlament cu respectarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) din Constituție, respectiv cu majoritatea de voturi cerută pentru adoptarea legilor organice, deși „sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale” nu este echivalent cu „regimul general privind... protecția socială”.

Ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 41/2000 și nr. 49/2001 au fost emise potrivit dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, situație în care, având în vedere urgența reglementării datorită unui caz excepțional, nu este interzisă reglementarea în domenii care fac obiectul legilor organice.

Nici Legea nr. 19/2000, nici actele normative de modificare și de completare a dispozițiilor sale nu prevăd privilegii și nu instituie nici un fel de discriminare între persoane aflate în situații identice. Pentru a respecta prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 78 din Constituție, toate aceste acte normative au fost aplicate numai începând de la data intrării lor în vigoare, adică doar persoanelor care s-au înscris la pensie după această dată. Solicitarea autorului excepției, în sensul de a se institui un tratament egal pentru toți pensionarii, indiferent de legislația în baza căreia li s-au stabilit drepturile de pensie, este contrară principiului neretroactivității legii.

Legiuitorul este în drept să elaboreze noi acte normative ori să le modifice pe cele existente, prevăzând condiții de acordare a drepturilor și moduri diferite de calcul al acestora, dar numai pentru perioada ulterioară intrării în

vigoare a noilor reglementări. Legislația ce reglementează sistemul public de pensii fiind diferită în funcție de momentul aplicării, este evident că și persoanele care se înscriu la pensie să se afle în situații diferite, deoarece le sunt aplicabile reglementările legale în vigoare la data pensionării lor.

Cu toate acestea, Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, prevede, ca o măsură de protecție socială, recorelarea ori recalcularea pensiilor stabilite pe baza legislației anterioare, nicidecum diminuarea acestora. Recalcularea pensiilor și plata lor într-un quantum majorat se pot face numai în limitele resurselor financiare alocabile acestui scop în diferite perioade.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2000 nu conține nici o dispoziție de diferențiere a drepturilor de pensie în funcție de data înscrierii la pensie, nu modifică și nu completează nici o prevedere a Legii nr. 19/2000 referitoare la persoanele pensionate anterior datei de intrare în vigoare a acestei legi.

Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, reglementează un nou sistem de acordare a drepturilor de pensie și de calculare a acestora. La pensiile stabilite anterior datei de intrării în vigoare a legii, pe baza legislației atunci aplicabile, se face referire în art. 168 și 180, prevăzându-se recorelarea și recalcularea acestora pe baza unei metodologii speciale, elaborată de Guvern, și eșalonat în timp, urmând ca pensiile mai mici decât cele rezultate din recorelare să crească, iar cele mai mari să fie păstrate în același quantum. Dispozițiile acestor articole au fost modificate și completate atât prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, cât și prin Legea nr. 338/2002 pentru aprobarea acestei ordonanțe, dar nu și în ceea ce privește esența reglementării.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2000, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001, ambele pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Anton Mazilu în Dosarul nr. 2.226/2002 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2002.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 344

din 5 decembrie 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143, 148, 236 și 270
din Codul de procedură penală**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143, 148, 236 și 270 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Traian Mărgean în Dosarul nr. 1.267/2002 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat Cecilia Tamaș, precum și partea Bogdan Dumitrașcu, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției pune concluzii de admitere, susținând oral

motivele de neconstituționalitate a textelor de lege criticate, expuse în notele scrise depuse la dosar.

Partea Bogdan Dumitrașcu solicită respingerea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, arătând că asupra textelor de lege criticate Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu prin Decizia nr. 28 din 15 februarie 2000 și Decizia nr. 49 din 13 februarie 2001. Se apreciază că nu sunt evocate împrejurări noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții și se propune respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 iulie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.267/2002, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143, 148, 236 și 270 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Traian Mărgean, inculpat în dosarul menționat pentru săvârșirea, în stare de recidivă postexecutorie, a două infracțiuni de furt calificat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 5 pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, prin aceasta, ale art. 20 din Constituție. Se arată că, potrivit art. 5 pct. 3 din convenția menționată, orice persoană arestată sau deținută trebuie să fie adusă neîntârziat în fața unui judecător sau a unui alt magistrat abilitat de lege să exercite funcții judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Deși convenția recunoaște analogia dintre „judecător“ și „magistrat“, totuși magistratul, altul decât judecătorul, trebuie să fie independent față de Executiv și imparțial (independent față de părți). Or, procurorul nu face parte din această categorie, deoarece el nu este independent, ci este supus principiului subordonării ierarhice. De aceea, dispozițiile din Codul de procedură penală care permit procurorului să dispună arestarea preventivă, deși nu este un magistrat în sensul convenției, sunt neconstituționale, iar măsura arestării preventive luată de procuror este lovită de nulitate absolută.

Judecătoria Sectorului 2 București consideră că excepția este neîntemeiată. În acest sens, se arată că dispozițiile art. 143 și 148 din Codul de procedură penală, care prevăd condițiile reținerii și arestării preventive, nu încalcă nici una dintre prevederile constituționale privitoare la drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, fiind în concordanță cu prevederile art. 49 din Constituție. De asemenea, instanța apreciază că dispozițiile art. 270 din Codul de procedură penală privind cazurile de reluare a urmăririi penale sunt în concordanță cu prevederile Constituției. Cu privire la dispozițiile art. 236 din Codul de procedură penală, instanța, având în vedere dispozițiile art. 42 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, precum și cele ale art. 23 alin. (4) din Constituție, apreciază că și acestea sunt constituționale. De asemenea, instanța consideră că nu sunt încălcate nici prevederile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, potrivit legii, procurorii fac parte din corpul magistraților.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de

vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul arată că dispozițiile art. 143, 148, 236 și 270 din Codul de procedură penală trebuie raportate atât la art. 5 pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie. Aceasta din urmă a statuat că independența se judecă în raport cu Executivul, fără a exclude o subordonare față de alți judecători sau magistrați, dacă aceștia se bucură de independență față de Executiv. Independența procurorului român poate fi pusă la îndoială, dacă se are în vedere faptul că procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției, deși art. 131 alin. (1) din Constituție consacră principiul legalității și imparțialității în activitatea Ministerului Public.

Sub aspectul abilitării procurorului de a dispune luarea măsurii arestării preventive, se arată că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece art. 23 alin. (4) din Constituție prevede că arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, or, procurorul are calitatea de magistrat potrivit Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată. În acest sens se citează Decizia Curții Constituționale nr. 28 din 15 februarie 2000, prin care s-a statuat că dreptul procurorului de a dispune arestarea preventivă nu contravine prevederilor art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Față de susținerea autorului excepției, în sensul că procurorul nu are calitatea de magistrat, vizând astfel art. 236 din Codul de procedură penală, arată că aceasta este nefondată, deoarece art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, prevede că și procurorii au calitatea de magistrați.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 148 din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului arată că luarea măsurii arestării preventive nu are înțelesul că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, ci că există probe sau indicii considerate temeinice în acest sens, în raport cu stadiul în care se află procesul penal. Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede la art. 5 posibilitatea arestării sau reținerii persoanei în vederea aducerii ei în fața autorității competente, „atunci când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune“. În spiritul convenției, prezumția de nevinovăție nu exclude arestarea preventivă. De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale criticate ar fi contrare prevederilor constituționale și dispozițiilor corespunzătoare privitoare la prezumția de nevinovăție, cuprinse în pactele și convențiile internaționale privitoare la drepturile omului.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 și 270 din Codul de procedură penală, raportate la art. 20 din Constituție, se consideră că aceste texte sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale și cu dispozițiile art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, în care se prevede explicit că atât judecătorul, cât și procurorul au calitatea de magistrați, astfel încât nu se poate vorbi de încălcarea prevederilor art. 5 din convenție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției și părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 143, 148, 236 și 270 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 143 (Condițiile reținerii): „Măsura reținerii poate fi luată de organul de cercetare penală față de învinuit, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

Măsura reținerii se ia în cazurile prevăzute în art. 148, ori care ar fi limitele pedepsei cu închisoare prevăzute de lege pentru fapta săvârșită.

Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală a săvârșit fapta.”;

— Art. 148 (Condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului): „Măsura arestării inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și numai în vreunul din următoarele cazuri:

a) identitatea sau domiciliul inculpatului nu pot fi stabilite din lipsa datelor necesare;

b) infracțiunea este flagrantă, iar pedeapsa închisorii prevăzute de lege este mai mare de 3 luni;

c) inculpatul a fugit ori s-a ascuns în scopul de a se sustrage de la urmărirea sau de la judecată, ori a lăcut pregătiri pentru asemenea acte, precum și dacă în cursul judecății sunt date că inculpatul urmărește să se sustragă de la executarea pedepsei;

a) sunt date suficiente că inculpatul a încercat să zădărnicească aflarea adevărului, prin influențarea unui martor sau expert, distrugerea ori alterarea mijloacelor materiale de probă sau prin alte asemenea fapte;

e) inculpatul a comis din nou o infracțiune, ori există date care justifică temerea că va săvârși și alte infracțiuni;

i) inculpatul este recidivist;

g) când există una din circumstanțele agravante;

h) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani, iar lăsarea sa în libertate ar prezenta un pericol pentru ordinea publică.

În cazurile prevăzute la lit. c)—g), măsura arestării inculpatului poate fi luată numai dacă pedeapsa închisorii prevăzute de lege este mai mare de un an.”;

— Art. 236 (Arestarea preventivă a inculpatului): „Procurorul sesizat potrivit art. 234, dacă pune în mișcare acțiunea penală și dacă constată că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpatului, procedează potrivit art. 150 și urm.

Dacă învinuitul este arestat potrivit art. 233, va fi ascultat de procuror înainte de expirarea termenului de arestare a învinuitului.”;

— Art. 270 (Cazurile de reluare a urmăririi penale): „Urmărirea penală este reluată în caz de:

a) încetare a cauzei de suspendare;

b) restituire a cauzei de către instanța de judecată în vederea refacerii sau completării urmăririi, ori ca urmare a extinderii acțiunii penale sau a procesului penal;

c) redeschidere a urmăririi penale.

Reluarea urmăririi penale nu poate avea loc dacă se constată că între timp a intervenit vreunul din cazurile prevăzute în art. 10.“

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 20 din Constituție, precum și cu prevederile art. 5 pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece procurorul nu are calitatea de magistrat care poate dispune arestarea, el nu este independent, fiind subordonat ministrului justiției, și deci nu poate fi imparțial. În consecință, se consideră că actele efectuate de procuror în cursul urmăririi penale sunt lovite de nulitate absolută.

Textele constituționale invocate au următorul conținut:

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“

Art. 5 pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale are următorul cuprins: „Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 143 și 148 din Codul de procedură penală, care reglementează condițiile reținerii și arestării preventive, nu încalcă prevederile constituționale privind drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, fiind în concordanță cu prevederile art. 49 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, dispozițiile menționate sunt în concordanță cu prevederile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. La fel sunt și dispozițiile art. 236 și 270 din Codul de procedură penală. Afirmările autorului excepției, în sensul că procurorul nu ar avea calitatea de magistrat, care să poată dispune arestarea preventivă și trimiterea în judecată a inculpatului, sunt contrazise de dispozițiile art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, care prevăd că procurorul are calitatea de magistrat.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 28 din 15 februarie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 3 iulie 2000. Prin această decizie, respingându-se excepția, s-a subliniat că în procesul penal din România procurorul acționează ca apărător al intereselor generale ale societății, dar și ale părții din proces, în spiritul legalității. Măsura arestării preventive se poate dispune de procuror în condiții strict determinate de lege, astfel încât nu se poate vorbi despre influența Executivului asupra activității judiciare.

În cauza de față nu există elemente noi care să determine o schimbare a jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Criticile de neconstituționalitate fiind neîntemeiate, excepția urmează să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143, 148, 236 și 270 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Traian Mărgean în Dosarul nr. 1.267/2002 al Judecătorei Sectorului 2 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI FAMILIEI
Nr. 932 din 25 noiembrie 2002

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR
Nr. 649 din 23 decembrie 2002

ORDIN

pentru aprobarea Normelor privind fabricarea, transportul, depozitarea, comercializarea și controlul temperaturii alimentelor congelate rapid, destinate consumului uman

În temeiul art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 57/2002, al Hotărârii Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 362/2002 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare al Direcției generale de sănătate publică nr. DB 11.863 din 22 noiembrie 2002 și Referatul de aprobare al Direcției de industrie alimentară, standarde, mărci și licențe nr. 151.218 din 16 decembrie 2002,

ministrul sănătății și familiei și ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind fabricarea, transportul, depozitarea, comercializarea și controlul temperaturii alimentelor congelate rapid, destinate consumului uman, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Normele privind fabricarea, transportul, depozitarea, comercializarea și controlul temperaturii alimentelor congelate rapid, destinate consumului uman, sunt obligatorii pentru toate unitățile din sistemul public și privat.

Art. 3. — Direcția generală de sănătate publică și Inspekția Sanitară de Stat din cadrul Ministerului Sănătății

Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartoș

și Familiei și direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, împreună cu Agenția Națională Sanitară Veterinară din cadrul Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor și direcțiile sanitare veterinară județene și a municipiului București, vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 24 de luni de la data publicării.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

ANEXĂ

NORME

privind fabricarea, transportul, depozitarea, comercializarea și controlul temperaturii alimentelor congelate rapid, destinate consumului uman

Art. 1. — Prezentele norme se aplică alimentelor congelate rapid, destinate consumului uman, denumite în continuare *alimente congelate rapid*.

Art. 2. — (1) În sensul prezentelor norme *alimentele congelate rapid* sunt alimentele care au trecut printr-un proces corespunzător cunoscut sub numele de „congelare rapidă”, în care zona de cristalizare maximă este traversată cât mai repede posibil, în funcție de tipul de produs, iar temperatura finală a produsului (după stabilizarea termică) este menținută continuu în toate punctele la valoarea de -18°C sau chiar mai mică și sunt comercializate într-o formă care indică faptul că au această caracteristică.

(2) În sensul prezentelor norme, înghețata și alte tipuri de gheață comestibilă de fabricație internă nu sunt considerate alimente congelate rapid.

(3) Prezentele norme se aplică fără a aduce prejudicii altor reglementări în vigoare privind igiena veterinară.

(4) Doar produsele definite la alin. (1) pot purta denumirile menționate la art. 8 și 9.

Art. 3. — (1) Materiile prime utilizate la fabricarea alimentelor congelate rapid trebuie să fie de o calitate adecvată celei permise la comercializarea pe piață și să prezinte un grad ridicat de prospețime.

(2) Prepararea și congelarea rapidă a produselor trebuie să fie efectuate într-un interval foarte scurt de timp, cu ajutorul unui echipament tehnic adecvat, pentru a se limita astfel la minimum modificările chimice, biochimice și microbiologice posibile.

Art. 4. — (1) Agenții criogenici autorizați pentru utilizarea în contact direct cu alimentele congelate rapid sunt:

- aerul;
- azotul;

c) dioxidul de carbon.

(2) Criteriile de puritate care trebuie îndeplinite de agenții criogenici prevăzuți la alin. (1) trebuie determinate în funcție de necesități, în conformitate cu normele și standardele în vigoare.

Art. 5. — (1) Temperatura alimentelor congelate rapid trebuie să fie stabilă și menținută în toate punctele produsului la valoarea de -18°C sau mai mică, cu posibile variații ascendente de scurtă durată și care nu trebuie să depășească mai mult de 3°C în timpul transportului.

(2) În timpul distribuirii locale și în vitrinele de prezentare a produselor vândute cu amănuntul se permite existența unor variații în temperatura alimentelor congelate rapid, în conformitate cu practicile de bună depozitare și distribuție, cu condiția ca acestea să nu depășească 3°C .

Art. 6. — (1) Echipamentele utilizate pentru congelarea rapidă, depozitarea, transportul, comercializarea și distribuția locală a alimentelor congelate rapid și vitrinele de prezentare a produselor vândute cu amănuntul trebuie să fie astfel construite încât să se garanteze respectarea cerințelor prezentelor norme.

(2) Autoritățile competente trebuie să organizeze controale prin sondaj pentru verificarea temperaturii alimentelor congelate rapid.

Art. 7. — Alimentele congelate rapid, destinate furnizării către consumatorul final, trebuie să fie preambalate de producător sau de ambalator pentru a fi protejate împotriva contaminării externe microbiene sau de alte forme și împotriva uscării.

Art. 8. — Etichetarea alimentelor congelate rapid, destinate furnizării, fără a necesita o prelucrare ulterioară, către consumatorul final și către restaurante, spitale, cantine și alți agenți de catering similari, trebuie să îndeplinească următoarele condiții, fără a aduce prejudicii altor dispoziții legale privind etichetarea produselor alimentare:

a) adăugarea la denumirea comercială a expresiei „produs congelat rapid”, în limba română;

b) în afară de data minimă de durabilitate, trebuie indicate și perioada în care alimentele congelate rapid pot fi păstrate de cumpărător, temperatura de păstrare și/sau tipul de echipament care este adecvat păstrării;

c) etichetarea oricărui aliment congelat rapid trebuie să includă o mențiune prin care se poate identifica lotul respectiv;

d) etichetele alimentelor congelate rapid trebuie să conțină un mesaj clar de tipul: „nu recongelați după decongelare”.

Art. 9. — (1) Etichetarea alimentelor congelate rapid care nu sunt destinate vânzării către consumatorul final, către restaurante, spitale sau unități tip catering trebuie să includă următoarele mențiuni obligatorii:

a) denumirea comercială, completată în conformitate cu prevederile art. 8 lit. a);

b) cantitatea netă, exprimată în unități de masă;

c) o mențiune care să permită identificarea lotului;

d) denumirea și adresa producătorului sau ambalatorului.

(2) Mențiunile prevăzute la alin. (1) trebuie să apară pe ambalaje, containere, pachete sau pe o etichetă aplicată pe acestea.

Art. 10. — (1) În timpul utilizării lor, mijloacele de transport și spațiile de depozitare și stocare trebuie să fie dotate cu aparate corespunzătoare de înregistrare pentru controlul temperaturii aerului în care sunt păstrate alimentele congelate rapid, la intervale frecvente și regulate.

(2) În cazul mijloacelor de transport aparatele de măsură trebuie să fie aprobate de autoritățile competente din țara în care sunt înregistrate mijloacele de transport respective.

(3) Înregistrarea temperaturii obținute în acest fel trebuie datată și stocată de operator cel puțin un an sau mai mult, în funcție de natura alimentului congelat rapid.

(4) În timpul depozitării în vitrinele de prezentare a alimentelor congelate rapid oferite spre vânzare și în cursul distribuției locale temperatura se măsoară cu cel puțin un termometru vizibil care, în cazul vitrinelor deschise, trebuie să indice temperatura în partea de recirculare a aerului de la nivelul liniei care indică încărcătura maximă marcată clar.

Art. 11. — (1) Metodele de prelevare a eșantioanelor și metodele de analiză necesare pentru controlul oficial al temperaturii alimentelor congelate rapid sunt prevăzute în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezentele norme.

(2) Metoda de analiză descrisă în anexa nr. 2 poate fi utilizată doar în cazul în care, ca urmare a inspecției, există îndoieli cu privire la respectarea pragurilor de temperatură specificate în prezentele norme.

*ANEXA Nr. 1
la norme*

METODA DE PRELEVARE a eșantioanelor din alimentele congelate rapid

1. Tipul și cantitatea ambalajelor alese pentru inspecție trebuie să fie astfel selectate încât temperaturile lor să reprezinte cele mai calde puncte ale lotului de marfă controlat.

2. Eșantioanele trebuie să fie alese din mai multe puncte critice ale spațiului de depozitare la rece, ca de exemplu: locul de lângă ușă (nivelurile superioare și inferioare), de lângă centrul spațiului de depozitare la rece (nivelurile superioare și inferioare) și de lângă locul de recirculare a aerului în sistemul de răcire, caz în care se va ține seama de durata de păstrare a fiecărui produs (pentru stabilizarea temperaturii).

3. În cazul în care se prelevează eșantioane în timpul transportului, acestea trebuie să fie alese de la vârful și de la baza lotului de marfă aflat lângă marginea de deschidere a fiecărei uși sau perechi de uși.

4. În timpul descărcării trebuie să fie prelevate patru eșantioane din următoarele puncte critice:

a) vârful și baza lotului de marfă situat lângă marginea de deschidere a ușilor;

b) colțurile din marginile superioare ale lotului de marfă, într-un punct cât mai îndepărtat de sistemul de refrigerare;

c) centrul lotului de marfă;

d) centrul suprafeței din față a lotului de marfă, într-un punct cât mai apropiat de sistemul de refrigerare;

e) colțurile de la vârful și de la baza suprafeței din față a lotului de marfă, într-un punct cât mai apropiat de aerul de recirculare al sistemului de refrigerare.

5. Pentru recoltare de probe din produsele prezentate spre comercializare în vitrinele de prezentare trebuie să se aleagă câte un eșantion din fiecare dintre cele trei locuri care reprezintă cele mai calde puncte ale vitrinei.

*ANEXA Nr. 2
la norme*

METODA DE MĂSURARE a temperaturii alimentelor congelate rapid

1. Principiul măsurării temperaturii alimentelor congelate rapid constă în înregistrarea exactă a temperaturii unui eșantion selectat în conformitate cu prevederile cuprinse în anexa nr. 1 la norme, cu ajutorul unui echipament adecvat.

2. Temperatura reprezintă temperatura măsurată în locul specificat de partea termosensibilă a instrumentului sau a dispozitivului de măsurat.

3. Aparatura utilizată pentru măsurarea temperaturii alimentelor congelate rapid este reprezentată de instrumente de măsurat termometrice și de instrumente care penetrează produsul. Se utilizează în acest scop instrumente metalice ascuțite, cum sunt perforatorul de gheață, foreza sau burghiul, care se curăță ușor.

4. Instrumentele de măsurat trebuie să respecte următoarele specificații:

a) timpul de răspuns trebuie să acopere 90% din diferența dintre indicațiile inițiale și finale obținute în decurs de 3 minute;

b) trebuie să funcționeze cu o precizie de $\pm 0,5^{\circ}\text{C}$ în intervalul de măsurare de la -20°C la $+30^{\circ}\text{C}$;

c) precizia măsurătorilor nu trebuie să se modifice cu mai mult de $0,3^{\circ}\text{C}$ în timpul operațiunii desfășurate la un interval de temperatură ambientă de la -20°C la $+30^{\circ}\text{C}$;

d) diviziunile scării trebuie să fie de cel puțin $0,1^{\circ}\text{C}$;

e) precizia trebuie să fie verificată la intervale regulate;

- f) trebuie să aibă un certificat de etalonare valabil;
 g) partea termosensibilă trebuie să fie ușor de curățat;
 h) partea termosensibilă trebuie să fie proiectată în așa fel încât să asigure un contact termic bun cu produsul;
 i) echipamentul electric trebuie să fie protejat împotriva efectelor nedorite cauzate de condens.

5. Orice măsurare a temperaturii unui produs implică operațiunea premergătoare de răcire a instrumentelor de măsurat. Metoda de prerăcire utilizată trebuie să asigure echilibrarea ambelor aparate de măsurat la o valoare cât mai apropiată de temperatura produsului.

6. Pregătirea eșantionelor pentru măsurarea temperaturii constă în practicarea în produsul respectiv a unui orificiu în care să se poată introduce partea termosensibilă a instrumentului de măsurat, cu ajutorul unui aparat de penetrare a produsului prerăcit.

Diametrul orificiului trebuie să fie apropiat de cel al părții termosensibile, iar adâncimea sa depinde de tipul produsului.

7. Pregătirea eșantionului și măsurarea temperaturii sale trebuie să fie efectuate atât timp cât eșantionul rămâne în mediul de înghețare.

Tehnica măsurării trebuie să fie următoarea:

- a) dacă dimensiunile produsului o permit, se introduce partea termosensibilă, prerăcită, la adâncimea de 2,5 mm de la suprafața produsului;
 b) dacă nu se poate realiza operațiunea menționată la lit. a), se introduce partea termosensibilă la o adâncime minimă de la suprafață de 3—4 ori mai mare decât diametrul sondei;
 c) în situațiile în care anumite alimente congelate rapid nu pot fi penetrate pentru a li se determina temperatura internă, din cauza dimensiunilor sau compoziției lor, se determină temperatura interioară a ambalajului care conține aceste produse, prin introducerea părții termosensibile prerăcite a instrumentului de măsurat în centrul pachetului, pentru a măsura temperatura de contact a produsului;
 d) temperatura indicată de instrumentul de măsurat se citește numai după ce a atins o valoare stabilă.

MINISTERUL MUNCII ȘI SOLIDARITĂȚII SOCIALE

ORDIN

pentru stabilirea valorii nominale indexate a unui tichet de masă pentru semestrul I 2003

În temeiul:

- art. 31 din Normele de aplicare a Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 5/1999;
 — art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 4/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii și solidarității sociale emite următorul ordin:

Art. 1. — Pentru semestrul I 2003, începând cu luna martie valoarea nominală indexată a unui tichet de masă, stabilită potrivit prevederilor art. 31 alin. (3) teza a II-a, alin. (4) și (5) din Normele de aplicare a Legii nr. 142/1998

privind acordarea tichetelor de masă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 5/1999, este de 53.000 lei.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

București, 7 februarie 2003.
 Nr. 42.

★

RECTIFICĂRI

În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.571/2002 privind aprobarea cererilor de acordare a cetățeniei române, formulate de unele persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 20 ianuarie 2003, se fac următoarele rectificări:

- la pct. 41, în loc de: „... *fiul lui Almad și Amira ...*” se va citi: „... *fiul lui Ahmad și Amira ...*”;
 — la pct. 92, în loc de: „... *fiul lui Seyed Mohammad și Tehereh ...*” se va citi: „... *fiul lui Seyed Mohammad și Tahereh ...*”.

★

În Ordinul ministrului apelor și protecției mediului nr. 1.190/2002 privind procedura de raportare a datelor referitoare la ambalaje și deseuri de ambalaje, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 7 ianuarie 2003, se face următoarea rectificare:

- la art. 6, în loc de: „... *prevăzute la art. 1—4...*” se va citi: „... *prevăzute la art. 1—5...*”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
